

[Lelf Hermann]

ringen, og derfor må Overfredningsnævnet jo ikke hedde Overfredningsnævn, for så kunne folk jo komme på den tanke, at der var noget, der hed fredningsnævn, og det må man ikke efter ministerens opfattelse.

Så nu omdøber man det, der engang var Overfredningsnævnet, og som fru Marianne Jøved ved har kaldt for et columbusæg – en enkel måde at lave columbusæg på, må jeg nok sige – det omdøber man nu til Naturklagenævnet og foretager nogle ganske få ændringer i sammensætningen. Nævnet får et noget bredere arbejdsområde, end Overfredningsnævnet har haft, fordi visse afgørelser efter vandløbsloven og råstofloven skal kunne påklages ud over fredninger og andre afgørelser efter naturbeskyttelsesloven.

Men der er nogle problemer i forslaget. Efter vores opfattelse skal man kunne klage til nævnet, og nævnet skal kunne behandle en klage, når klagen indeholder momenter af meget væsentlig interesse for lovens formål. Der skal ministeren også kunne indgive klage til nævnet.

Jeg skal vende tilbage til det spørgsmål om lidt, men sige, at det, at man bibeholder en uafhængig klageinstans i naturbeskyttelsessager, skal vi ikke skælde ud over. Men det problem, som er knyttet til nævnet, nemlig at det selv skal finde ud af, om det vil behandle en klage eller ej, er, som den tidligere overfredningsformand og ankechef i Miljøankenævnet, Johan Garde, har skrevet, jo et nærmest kafkask problem, når man ser på bemærkningerne.

Der er nemlig intet overhovedet, der peger på en vejledning, når man skal hitte ud af, hvad der er af meget væsentlig interesse, og hvad der ikke er. Man må jo så gå ud fra, at et overordentlig væsentligt remedium i formandens virksomhed bliver en krystalkugle, for det må vel nærmest være det, der skal være metoden for at hitte ud af, hvornår nævnet skal afgøre noget, og hvornår nævnet ikke skal afgøre det, men det skal afgøres af ministeren.

Til sidst skal jeg sige lidt om den hjemmel, ministeren har skaffet sig til at fastsætte klagegebyrer. Vi er faktisk meget og principielle modstandere af, at man laver klagegebyrer, når det drejer sig om administrative klageinstanser. Det er jo sådan, at der i dag stadig væk eksisterer en almindelig, ulovhjemlet adgang til administrativ klage op igennem systemet, det, der hedder administrativ rekurs, og når man eta-

blerer særlige klageordninger, som man undertiden gør, så er det selvfølgelig meningen ikke at belaste domstolssystemet, men heller ikke at belaste det generelle administrative system og samtidig give borgerne både retssikkerhed og billighed, billighed forstået på den måde, at det er prisbilligt at gå igennem et sådant klagesystem.

Så kommer man nu her og siger: Jamen det går altså ikke rigtig, for alle disse mennesker klager jo. Og så har man fundet ud af, at hvis man laver et gebyr, så vil det begrænse det, der unægtelig noget mystisk hedder »en større del af de mindre betydende klager«. Man vil altså have en større del af de mindre betydende klager væk fra klagesystemet, og det skal et klagegebyr så forhindre. De, der tager chancen og måske får ret, får så pengene igen.

Jeg har ganske vanskeligt ved at forstå argumentationen. Det, at man fra miljøministerens side – eller fra hvis side det nu måtte være – kan finde ud af, hvad der er mindre betydende klager, og så tror, at et klagegebyr afskærer det, forekommer mig ganske vanskeligt. I hvert fald skylder ministeren os en forklaring på, hvad det egentlig er for noget, der ligger i begrebet »en større del af de mindre betydende klager«, når det samtidig er således, at man i andre sammenhænge ganske enkelt afskærer klagerne, og det vil altså sige, at her skal det ikke have betydning at kunne klage.

Det er ikke heldigt, når man skal arbejde med klagebestemmelser, at den retssikkerhedsmæssige rygrad er så svajende, som det er tilfældet her, og jeg håber, at det er muligt under udvalgsbehandlingen at få præciseret nogle kriterier for, hvornår klager, om jeg så må sige, er væsentlige, og hvornår klager ikke er væsentlige ud fra ministerens opfattelse. Jeg tror, det er en ganske vanskelig operation at fastlægge, fordi spørgsmålet om væsentlighed og ikkevæsentlighed selvfølgelig afgøres af den, der føler sig forurettet og vil klage. Og det kan, som jeg sagde under redegørelsesdebatten om reformens principper, jo ikke afgøres af os herinde.

Vi tilslutter os forslaget principielt med de kritikpunkter, jeg har givet udtryk for. Og så skal jeg lige til sidst stille ministeren et enkelt spørgsmål.

Se, nu skal der jo altså være tale om lovforenkling og lovsammenskrivning her, og det kan undre mig, når vi aldrig har haft en selvstændig